

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 3 (114)

ЧЕРВЕНЬ

1954

ВОГНІ ГОРЯТЬ

Темний масив ріща прошили мечі чотирьох гнізд. Піднявся клубами бурий дим і постелив чарівний аромат живиці. Виструнчилися силуети тих, що підпалювали, і всіх навколо. Могутньо сколихнуло стінами недалеких лісів:

«Гей, пластуни..., життя не жарти, не казки...»

А далі, як в кіні, коли поспується звукова апаратура, все раптом втихло, і тільки німі, дивовижні постаті ворухнулись кругом вогнища, що жбурило жмутами амагантових іскор в чорну габу ночі. Двоє синіх очей як два метили ввечірні, прилипли до світла і десь глибоко, на дні душі збудилися страхи. І десь далеко, в якомусь закамарку мізку зродилась страшна думка: оце стоїмо перед маєстатом тайни, яку самотній людині відкрила природа. Тайни тепла животворного, і тайни — знищення.

А ти, людино, вмій класти вогонь!

Ти вмійєш в тиші заспівати дзвінками голосами: Добрий вечір тобі, зелена діброво, ти вмійєш кованим у вогні залізом і самим вогнем встелити її трупами...

Заміготів екран багровий і ввижається безбережна пожежа лісів, а їхні безрадіні мешканці — тікають, летять стрімголов.

Ніхто не знає більше тайни вогню, лише людина. Вдумлива, енергійна, перша істота, яку винесли на верхів'я дані Богом крила розуму і волі.

Та є ще і другий вогонь, який горить в самій людині, в її очах і в її душі. Вогонь любови й ідеї, вогонь завзяття і чину, та — вогонь ненависті і ворожнечі.

Брати, князі Василько і Данило, що виручали себе в кожному лихові. Гетьман Подуботок, якого віри в ідею української правди не зламали царські каземати, і який в обличчі своєї смерті впевнено і гордо кинув цареві: — Нехай

Вечірній звіт у таборі

Бог розсудить Петра з Павлом. Тіні оборонців Батурина, що не здались дикому Меншикову і кров'ю своєю забили води Сейму. Стрільці і гімназисти Вітовського, що через одну ніч опанували чужий гарнізон і вивісили прапор української держави.

Це щось величине думати про славіших предків наших і мотти почувати одноцілість з ними. І спокій, що діємо, як вони поступали б.

Та чи справді можемо почувати той спокій?

Серед того чи іншого гуртка з зловіщим шепотом скрадаються вогняні язики ворожнечі й ненависті до своїх братів. Летять блискучі підступи, обмани й образи, як запалені стріли.

Гей, пластуни, що присягли вірність Богу і Батьківщині та любов ближньому!

Скажіть їм, що погана, жажлива та птиця, яка в рідне гніздо іскри ворожнечі носить!

І стисніть дужче ваші дружні молоти долони при ватрі, щоб не прорвався через них ніхто з запаленими стрілами у сагайдаку.

Навколо ватри у вечірнім сумерку

ПЛАСТОВИЙ ХАРАКТЕР

Часто говоримо про характер. Кажемо „він має гарний характер“, або „той тип, то собі був характер“. З козацьких часів знаємо про т. зв. „характерників“, тобто людей, що виробили собі незвичайно сильний характер. Але чи ми коли-небудь пригадувалися, що воно таке той характер?

Вчені люди подали нам майже стільки різних дефініцій характеру, скільки є енциклопедій. Один каже що характер — то це, другий — третій — ще що інше. Загально можна сказати, що характер, це збір прикмет, що характеризують душу людини й впливають на те, що в даних ситуаціях вона поступає так, а не інакше.

Отже характер, це не одна прикмета людини, а збір прикмет. Ми говоримо про виховання пластового характеру. Які прикмети є питомі пластунові? Пластун дбає про здоров'я, є дисциплінований, корисний, совісний, справедливий, точний, урівноважений, чемний. Чи може ці прикмети, як і всі, що так гарно зібрані у Пластовому Законі, не складаються на те щось, невидиме, що ми називаємо характером пластуна? Чи скажете, що людина, яка не має тих прикмет, має пластовий характер, є справжнім пластуном?

Для цього, щоб ми могли сказати, що хтось дійсно має пласто-

вий характер, усі ці прикмети мусять опанувати його душу, то значить мусять стати внутрішніми наказами даного пластуна. Бо коли пластун є, нпр., тільки часом совісний, то чи можемо сказати, що він совісний? Якщо ж він є словний лише тоді, коли в нього є відповідний настрій до того, то хіба згодиться зі мною, що це ніякий пластун. Коли хтось дбає виключно про красу свого волосся чи одягу, а забуває, які його вчинки, то чи можемо сказати, що це пластовий характер? Коротко чи це взагалі пластун?

Ми належимо до Пласту, а Пласт показує нам дорогу. Він має свій

Різдвяна зустріч Пл. групи в Бостоні (10. січня 1954)

закон і якщо будемо згідно з Пластовим Законом завжди і всюди поступати, то досягнемо те, про що тут говориться — пластовий характер.

Д. Г., ЧМ.

ДО ЗІРКИ ПРО ЛЕТЮЧИЙ КИЛИМ

І я вельми радію „Молодим Життям“. Хоч розміром воно не надто велике, то все ж маємо знову наш журнал. Отже знайдеться трохи місця, щоб додати і моє п'яте коlessо до воза. Ви, Зірко, розпочали, а я — за Вами.

Ходимо до школи, дехто ще й трохи гроша заробляє на студії, чи що, а у вільну хвилину часто замовляємо у шановного Гарун Ель Рашіда чародійний килим і — літаємо. Килим несе нас у фантастичні країни. Прямуюємо у царство ідеальності, бажаємо нових відкрить,

пробиваємось до зачарованих замків... і так, привикнувши до синіх висот, на східинах схвалюємо цілу низку прекрасних проектів, рішаємо здійснити стільки важливих задумів, що аж самі дивуємося, як багато можна за один раз заплянувати. Очевидно, наші пляни з захопленням занотовуємо у протоколах і... і не раз чекаємо, щоб усе саме здійснилося. Бо, коли прийдеться до конкретного діла, у нас кудись поділось бажання, а на збірку з'являється тільки небагатоох. Що сталось? — спитається хтось. Та ж ми всі разом ці пляни уклали, усі були такі однозгідні...

Коли укладали наші пляни, мабуть трохи призабули, що може трохи не так „скластись“. Наприклад, Зірка не передбачувала, що саме в умовлений день буде мати зустріч, а тут телефон ддрринь, но і що було робити? Самі скажіть? Хтось другий пригадав собі, що був запрошений на ім'янини. Прекрасна нагода послухати у товаристві нових платівок! Хтось „мусів“ побачити преславний фільм, котрась з товаришок дістала цілу масу найновіших журналів, декого відстрашив дощик, а дома так приємно „на сухо“ приглядатися телевізії... Візьміть все це разом до уваги і будете мати картину „найважливіших“ причин, ради яких потерпіло багато із заплянованих гуртков діл.

Чому? Бо забагато було всього нараз, і серед того перенасичення забулось уже і про черговість.

Хтось з друзів чи подруг обу-

Готіві у мандрівку

Гей, у допору!

ряться: „То що, Ви радите по лінії найменшого опору їти?“

Подруго, чи друже! Дуже радію вашим протестом. Лінія найменшого опору нікому, хто хоче почуватись характерним, не може бути до впадоби. Думаю тільки про те, що, поперше, плюнувши нашу діяльність, треба вибрати найбільш доцільне і найкраще на даний час і ніколи не лакомитися на забагато за одним разом і, подруги: коли вже рішили щось зробити — мусимо причуватись здійснити нашу постанову, і то найбільш солідно, по пластовому. Тільки, коли так звикнемо поступати, зможемо почувати, що ми щось варті, а й другі стануть серйозніше з нами рахуватися.

А коли вже на вступі згадав Вас, Зірко, то ще додаю, що не можу Вам забути, як можна було на адресу наших хлопців аж так виписувати, що „на цій забаві було щось зовсім не так, як повинно б бути“? Адже ніхто інший, як Ви і Ваші товаришки та ще й музика, так причарували нас, що забули бідняги, про всі пляшки і скриньки з лімонади і навіть про грізні вуси Піка, під якими завжди знайдеться місце на приязну усмішку.

Цимбал

СТВОРЕНО КОНФЕРЕНЦІЮ УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

В днях від 1. до 3. січня ц. р. у Наєгра (Ніягара) Фолс в Канаді відбувся П'ятий З'їзд Пластової Централі — Союзу Українських Пластунів. Участь у З'їзді взяли делегати пластових організацій ЗДА, Канади і теж через своїх повновласників — пластові організації в таких країнах: Австралія, Англія, Аргентина, Венесуеля, Німеччина й Франція. З'їзд відкрив Начальний Пластун Сирій Лев і проходив з'їзд при участі 61 делегата та 7 гостей. Проводив нарадами інж. Юрій П'ясецький, Л. Ч.

Після звітів і праць окремих комісій і звітової доповіді статутної комісії З'їзд ствердив, що Український Пласт, започаткований в 1911 році на українських землях, діє тепер як Український Пластовий Рух в Україні, як Провід Українського Скавтіngu на вигнанні і Крайові Пластові Організації у країнах вільного світу. Тому з'їзд вирішив для втримання ідейних підстав і виховних метод Українського Пласту покласти до життя Конференцію Українських Пластових Організацій. Водночас З'їзд звернувся в окремі резолюції до Начального Пластуна Сірого Лева покласти Репрезентацію Проводу Українського Скавтіngu на вигнанні, яка заступає

б його у взаєминах із світовим скавтіngом.

Схваливши ці резолюції і статут Конференції, П'ятий З'їзд перетворився у Перші Збори Конференції Українських Пластових Організацій. Збори обрали такі органи Конференції — Головну Пластову Раду під проводом пл. сен. керівн. Осипа Е. Бойчука і пл. сен. керівн. Ярослава Рака, як заступника голови та Головну Пластову Бузу під проводом пл. сен. керівн. Яра Гладкого і в складі: пл. сен. довір'я Володимира Савчака, як Головного Булавного Пластунів, пл. сен. керівн. Цюпи Паліїв, як Головної Булавної Пластунок, пл. сен. керівн. Зенона Корчинського, як Головного Булавного Українського Пластового Сеніорату та пл. сен. керівн. Ганки Коронь — як Генерального Секретаря Булави.

Крім того устійнено низку виховних та організаційних справ й ухвалено резолюції, що будуть проголошені в офіційних органах Головної Пластової Булави „Пластових Вистяг" та в офіційних листках окремих Краєвих Старшин.

Створенням Конференції започатковано новий етап праці і діяльності Українського Пластового Руху й Українського Пласту.

Пл. сен. І. Сковчиляс

Начальний Пластун Сирій Лев промовляє під час П'ятого Загального Пластового З'їзду, що відбувся в днях 1-3. січня 1954 р. в Наєгра Фолс, Онт. Канада.

Фото: Л. Романів

ЯКА СИЛА В ТИХ, ЩО ХОЧУТЬ?

Мабуть усьому пластовому братству в ЗДА вже відомо, що на оселі в Іст Четгем цього року буде утворений нормальний, чи „справжній” басейн для купелі. Та про це, як таборовики минулого літа старалися власними силами хоч часово зарадити пекучий (дослідно) недостачі, знають тільки ті, що там були.

З тим басейном то була ціла історія: чи робити його, чи ні. Бо ж крім згубиша викопаної машинами ями, через яку перепливав потік, не було нічого. Та й той потік був такий маленький і бідненький, що аж лячно було подумати, що він мав би стати джерелом твору, який ми шумно називали „таборним басейном”.

Як-не-як, той басейн пожег у нас силу часу і праці. Передусім треба було скріпити стіни тієї ями, щоб не зсувалась.

Провід над працю перейняв тоді майстер, що працював для оселі, п. Бабухівський. Він почав оббивати басейн славними „ту-ба-форами”, до яких мали бути поприбивані дошки. Помагали йому при цьому ставленні стін на зміну групи таборників. Стіни росли на очах.

Але треба було ще й навозити землі та засипати прогалини між стінами з дощок і нерівно викопаними берегами ями. Набирати землю до тачок, возити їх, висипати — не було забавкою. Дехто працював, дехто „маркірував”, але робота йшла.

Якось у тижні приїхав один з батьків — основоположників оселі інженер Ключас (з ньюйоркського Пластпріяття) і сказав: якщо всі підуть до роботи, то до **неділі** басейн буде готовий! І коли це почули таборовики, то зголошень було більше як потрібно.

Вантажні авта почали привозити шутер. Той шутер зсипали до ями і нам треба було його розвозити тачками по цілому дні басейну та рівномірно його розправляти. Але, коли це закінчено і напущено води, виявилось, що вода була забруднена для купелі і тоді вирішено дно вибетонувати.

І знову — уранці якось — заїхало вантажне авто з мокрою цементовою мішанкою. Над басейном вже ждали його наші „охотники” з лопатами, тачками та мулярськими інструментами для розправляння цементу. Чекала теж купка дощок, з яких треба було прокладати доріжки для обтяжених цементом тачок. Уставили корито, шофер потиснув педаль і важка водниста мішанка почала зсипатися до басейну, обхлюпуючи всіх і вся. Але пластуни цим не знеохочувалися, бо знали, що це робиться для їхньої оселі. І, навіть не видно було „маркірантів”. Все йшло, як на скромні сили молодих таборників, справно і швидко. Юнаки Балко і Кебузінський своїми лопатами дбайливо розправляли мішанку, аж світилася вона, вигляжджена рівненько.

І так ми не спам'яталися, коли

майже половина дня була готова. А треба було поспішати, бо на сонці мішанка тверділа досить скоро. Сонце й робота викликували яскравий піт на чолах й управитель оселі п. Кокодинський казав, що це не бачив, щоб юнаки так працювали. Та й самі юнаки переконувалися в тому, яка велика сила в тих, які хочуть самі щось зробити!

Після обіду, що смакував як ніколи, „ударна група” розсіялась відносно до холоду і вичікувала, жартуючи, другого авта з цементом. Воно незабаром надїхало з другого боку басейну. Шофер знов поклав залізне корито і знову поспішався цемент для тачок. І знову було те, що й до обіду. Метушилися засмажені сонцем молодечі постаті у штаних, набирали мішанки, розвозили її, висипали і вигладжували. Навіть новачки хотіли помагати, але ми мусіли їм відмовити, бо ще замали.

Не спам'яталися, як настав вечір, і все було готове. Повминалися і пішли на спізненому вечерю.

Бетон засихав щось дві доби. Потім напустили трохи води, основно вимили дно, знову загатали сливи і до басейну почала набігати вода. І справді таки в **неділю** ті, що так пильно напружувалися коло басейну, вже прохолоджувалися від жару у трохи бруднуватій — правда — ще воді.

Хоч басейн був готовий зойно в той час, як ми мали розїжджатися, то нас підбадьорювала свідомість, що збудували його власними руками ми пластуни — учасники першого юнацького табору в Іст Четгем, названого нами ж таки „Соколом”. Ми й не могли інакше його назвати, бо нам присвічував великий приклад пластунів, що чверть століття тому серед дикого карпатського лісу викорчували дерева, нівелювали велику горбокувату площу та будували міцні курені, щоб жертвенною працею власних рук створити чудовий пластовий табір „Сокол” над Лімницею.

Юлько Л. Ч.

Басейн в Іст Четгем

Фото: Христі Шлемкевич

ЗАКЛИК

Вітаємо появу журналу пластового юнацтва „Молоде Життя”, як самостійного видання, переслаємо з цієї нагоди \$10.00 на пресовий фонд і визнаємо всі інші пластові осередки в Канаді і ЗДА зложити і від себе даток на пресовий фонд „Молодого Життя”.

За Старшину Пл. Станції в Торонто Пл. сен. О. Тарнавський в. р. ст. пл. Х. Гнатів, в. р.

СЕРЕД ВЕРХІВ СКАЛИСТИХ ГІР

Колорадо, прямокутний стоїть американського Заходу, це рівнина на сході і високі, старі, стесані вітром і водою Скалисті гори на заході. Тут багато сонця, повітря сухе, чисте й прозоре, а гори нагадують Альпи, хоч більше присадкувати і звичайно не такі стрімкі (але й тут досить місць, де люди спадають із скель). Верхи досягають 14,400 футів (тобто 4400 метрів), але здаються вони нижчі, бо теж і підгірські долини положені високо, звичайно добре над позо́мом нашої Говерлі (2058 м.), а декуди й вище.

Дібравшись туди весною, ми, очевидно, попрямували просто в її околиці, де найвище і не надто зважали на голоси про те, що в районах понад 10.000 футів ще високі сніги і спека не надто докучає. Але коли, добираючися під боки високого Лонгс Піку (14250 фт.), ми на висоті коло 11000 фт. почали западатися спершу по коліна і потім по пояс у снігових плахтах на нашій дорозі і коли, ще трохи вище, нас зловила заметіль і мряка — прийшлося ствердити, що до скептицизму гірського клубу в Денвер таки була деяка підстава. Треба було завертати, снігова курява замітала сліди і все виглядало як „відворот Наполеоново́го війська з-під Москви“. Чалапаючи мокрими черевниками по темному лісі ми все ж вирішили спро-

бувати щастя вдруге, пізніше, а покищо вдоволитися меншими верхами.

„Вдруге“ прийшло за два тижні, в долині вже ціллі фіолетні ірис, на верхах блищав ще сніг, але було його вже багато менше. Прив'язавши до наплечників по парі снігових ракет власної роботи вирушаємо о 4-тій годині ранку і швидко підходимо вгору крутою стежкою через сосновий ліс. Сонце ще за деревом, вгорі просвічує синє небо, обіцяючи погоду і зрідка відзиваються птахи, (які теж вже не сплять). На висоті 10.000 футів кінчається ліс — починається косо-деревина, обчімхані поодинокі дерева простягають покручені гілляки і далі жовта трава, каміння, мохи і плахти снігу, з-під яких журчить вода. За нами, на сході, круглаві хребти у ранній мряці по другому боці долини. Перед нами блищить у сонці червоний граніт майже вертикальної стіни нашого верха, який маємо обійти з-права. Попід стіжок гори „Леді Вашингтон“ дістаємося на „камінне поле“, з якого ми завернули попереднього разу. Цим разом сніг лежить ще тільки декуди, зате сильний вітер зриває каптурі з голови, а яскраве сонце сліпить навіть через густі зелені окуляри. При розваленій колибі готуємося до другої „альпійської“ частини нашої мандрівки. Залишаємо один наплечник і наші „ракети“,

По сніговому узбіччі

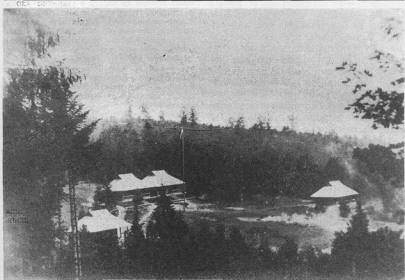
фото: Р. Волчук

бо виглядає, що останніх не буде потрібно, швидко зав'язуємо вітровки і рушаємо в напрямі „дірки від ключа“ — щілини в скалистому хребті, що веде на другу сторону.

З хребта, з якого мало що не змітає нас вітер, вид на грізні, зубаті чорні скали, сліпучо-білі сніги, синіє замерзле озеро і, вдалині — ледяна. А ще далі смуги темно-зелених лісів та знову верхи за ними. Наліво бачимо перші знаки нашої дальшої дороги — „смажених яєць“, як нам їх описали в клубі, тобто намальовані на виступах скал жовті кола з червоними осередками. Знаки ведуть впоперек досить стрімкого гладкого західного узбіччя Лонгс Піку. Скеляна стежка йде в загальному позо́мі і губиться деколи серед просторих снігових схилів. Проходитьи впоперек снігового поля без альпійського топірця — це трохи складна справа. Станувши лицем до узбіччя, треба вихилитися вправо, вбити руки в зледенілу поверхню снігу і тоді черевиком видовбувати ямки на ноги. Тоді, з нового місця — знову те саме. Довга справа — але нема іншої ради, бо хоч те що під нами — не пропасть, але все ж, тут поховані, значить в найкращому випадку: довгий з'їзд в долину, подерті штани і година часу втраченого на зайвий підхід.

Відкриваємо ще чісті, досить недавні сліди перед нами і це додає відваги. Після двох годин доходимо до місця, де наші знаки показують горизонтальний напрям і показують просто вгору, стрімкою засніженою ринвою. Сподіваючися, що це останній наш підхід, боремося із снігом, що тимчасом добре вже розм'як, і поволі підносимося вгору. Вихоплюємося на останню скельну брилу і... що це?

Довкола нас чудова застигла панорама гір з чорночервоного граніту, порізнана ледяниками і гладко заметеними білими спадами — але

Пластовий табір на Сокаді біля Палютото (Всі будинки і площа збудовані самими пластунами)

ми зовсім ще не на верху! Ми наче зависли в одній точці стрімкого узбіччя, що перед нами пропастю обривається в долину і на ліво від нас гладкою стіною вистрілює вгору. Розглядаємося і знаходимо під снігом залізну табличку з написом „13.700 фт“, а ось, на ліво; далеко в переді наш жовто-червоний знак, до якого провадить скеляна лавочка і заметене снігом узбіччя, що вниз обривається. Тут поховані вже не можна! Слідів перед нами вже немає, видно наш попередник завернув із цього місця. Вертатися? Йти?

Оцінюємо віддалення і стрімкість, очима шукаємо найбільш догідної й безпечної дороги, пробуємо сніг: видержить чи не видержить? Врешті П. робить обережний крок, вбиваючись ногами й руками в сніг. Далі другий, третій — проходять напружені хвилини і врешті вже на „сухому“ місці при скельному виступі, а за ним і я готовими слідами (тут добра порада: не замість на щастя — такі краще розраховувати на добру луну й топірець). Після кількох таких переправ, від яких трохи мурашки по плечах „ходять“, добиваємося до нашого знаку і зі страхом заглядаємо, що там далі за скалою.

Але там, по другому боці снігу вже мало. Знаки показують дорогу по гладких гнейсових блоках, до яких треба тиснутися, шукаючи за що б то зачепити руку або ногу. Поволі, оминаючи ожеду, підносимося вгору до пощербленої лінії хребта, за якою видно вже тільки синє небо і, врешті, вихоплюємося поза останній зуб скали. Ми на верху!

Тут напричуд спокійно. Сам вершок — наче стятий стіжок і по ньому, поміж бльоками скель, ходимо як по даху. Довкола спокійне море чорно-білих верхів, що тепер наче принишкли під нами, 3-під камінів видобуваємо мосьяну трубу з нотатником й олівцем в середині і вписуємо туди наш імена. Цього року ми 15-ті на вершук, а шляхом через „дірку від ключа“ мабуть перші.

Година вже 230 і нам треба поспішати в долину, не гаючи часу. Заходить сонце і мале небо барвами від гаряче-жовтої до сиво-фіолетної, як ми добиваємося до залишеного напелічка при колібні і потім майже біжимо, щоб ще завидна добитися до лісу. А далі вже не поспішаємо — вперше за весь

день — бо „темніше вже й так не буде“.

Присівши між косодеревиною, щоб підкріпитися останньою пушкою компоту і простягнути змучені ноги, чуємо як десь в невидному ярі рівномірно шумить потік і здіймається вітер над лісом. Ніч зоряна, але безмісця, стежка губиться в снігу і до ліса прямуємо навпростець через каміння й густі вербоваті кущі. У лісі зовсім чорно — тільки над верхами сосон сіріє

Засніжена дорога на вершок

фото: Т. Волчук

небо і наліво бовваніє гострий стіжок Естес Кону, що помагає нам вдержувати правильний напрям до місця, в якому треба перейти потік. Електричної лампки не світимо, щоб очі привикли до темряви. Ідемо, простягаючи руки вперед, бо гілляки б'ють по обличчю, а ноги знаходять дорогу між колодами й купами снігу.

Врешті, після двох годин, наш потік і ще трохи далі ноги потрапляють на твердий ґрунт. Стежка!

Вже перша година ночі, коли стежка, попри знайому хату „ренджера“ заводить нас на головну дорогу. Тут і кінець нашої мандрівки на Лонг Пік, що широким масивом чорніє за нами, тепер вже добрий знайомий.

А ось знову йде літо і верхи чекають на нас. Отже — в дорогу!

Бабачок — Брл.

Куток бл. п. скм. Івана Чмоли і табору „Новий Сокол“ на пл. виставі в Бюфало (ЗДА) в квітні 1954

ЦІКАВА ВИСТАВКА В ВІННІПЕГУ

В рамках Пластового Тижня, що проходить у Канаді в часі від 2 до 9. травня ц. р. Пластова Станція в Вінніпегу влаштувала побіж інших виставку ручних робіт і пл. вмістостей. Виставка ділилася на три основні відділи: української вишивки й різьби, колекції та відділ моделей і ручних робіт.

Різномоді, чудові українські вишивки й різьби, доказували, що пл. молодь, головне старша, полюбила ці форми нашого народного мистецтва й тут поза межами Рідного Краю їх плекати і поширює. У відділі колекцій звертали на себе увагу цікаві збірки українських і чужинних грошей, збірки українських військових відзнак і хрестів, колекція пластових і скавтових відзнак та багато й старанно уложеної збірка пластових марок: українських і різномонаціональних. Відділ цей доповняли альбоми цікавих і сьогодні вже рідкісних укр. поштів і карток та новацькі виразні картини з газет.

Не менше цікавим, головню для дитвор, був відділ моделей і ручних робіт. Були тут: моделі української церкви, водного млина, вітража, минулорічного новацького табору, канадійської фарми, лінового моста над річкою і т. п. Понад тим усім красувалися велика пластична копіровка мап України, дуже дбайливо виконана юн. гуртком „Волюшки“. В тому відділі були теж праці нов. гуртка „Конструктори“ — кристалевий радіоприймач, перерізи моделі літаків і кораблів та вирібзаву з дошки виробіт поодиноких новаків.

Стінні чотирьох кімнат, в яких містилася виставка, були прикрашені рисунками й образами пластової моделі, примірниками різних гурткових і ровних газет, таблицями різних пл. вмістостей і збірками цікавих картин.

Ця цікава й різномодна виставка була вдалим виявом зацікавлення пл. молоді і доклом її практичних вмістостей і спрощаюностей. Виставка стрінулася з дуже прихильною оцінкою не лише батьків і дорівняючих привітетів Пласту, але здобула признання і в ширших кругах громадянства.

Каліф.

ПЛАСТУНИ НА ДОШКАХ СЦЕНИ

В другій половині березня ц. р. заходом і силами пластунів і пластунок Пл. станції в Пассайку, Н. Дж. (ЗДА) відбулася вистава на три дії „За Німань іду“. Вис-

таву, підготовою і режисурою якої зайнялися мати пластуна-юнака п. Люба Сай, відіграно в залі української парохіяльної школи.

Сам п'єса мабуть мало кому відома, бо не нова вже вона і навіть припорошена пилем забуття. Тим більше треба було докласти праці до неї. А варто було, бо провідною думкою п'єси — порівняння молодого хлопця воєнному ремеслу прищипки (показувати), щоб у потребі на захист батьківщини стати і крім того п'єса переспіана прекрасними українськими народними піснями.

Відкривається завіса й на глядача-пластуна зростає „трема“ може більша, як у виконавців. А що, коли наші „вистіпачі“? Велика зала сповнена по останню крісло. На сцену (підвіря української каті) входить перші актори. Одні й декораті здаються підібрані. Починається гра. — І ви вже бачите, що хоч виконавці — юнаки та юначки і старше пластуство — це тільки аматори, то дошки сцени для них не першина.

І знову відкривається завіса. Сцена в лісі, недалеко якогось ставка чи плащин. Мимоволі ви почуваете зворушення: скільки вже літ не бачили ми тіх картин далекі рідної землі. І скільки на ділі таких, що вперше оглядають їх. Оце вперше перед їхніми очима проходять постаті козаків-побратимів (пл. сен. Василь і ст. пл. Мих. Мочулін), двох подруг-дівчаток плака Олія Петрини та ст. пл. Ніна (Німолюч), старенького дідуса-свічка (пл. сен. Пр. Мочулін) і батьків-господарів (пл. Куликова та ст. пл. Р. Микита). Добре грав у комічній ролі одинокий „пошеничий“ виконавець п. Р. Легеда. Але й даліші виконавці — юнаки і юначки дали доказ, що і в інших п'єс зможуть відіграти з повним успіхом й більш ролі.

Напрякні відповіді якомусь сповненому сумнівів другові на питання: театральні вистави — чи не наше діло?

Любий друже, а чому б не наше? Чи тому, що численній публіці старої і нової еміграції дано у живому слові картини з далнин? Чи тому, що половину доходу призначено на каплицю сестер-виховниць у школі, а другу — для диспозиції Пласту? Чи тому, що успіх вистави зобов'язує пожертвування часу і праці пластунів?

Зрештою не треба багато слів. Якщо б

МІЙ ВИШКІЛ В Р. О. Т. С.

В усіх вищих американських школах відбуваються військові курси для вишколу майбутніх офіцерів армії. На цьому місці передрукуюемо з газетки 3-го Куреня УПУ ім. гетьмана Івана Мазепи в Нью Йорку п. н. „Веде нас дух Мазепи“ статтю пл. скоба С. Шмотодохи учасника таких курсів, зміст якої буде цікавий не тільки для пластунів у ЗДА, але для пластунів в інших краях світу.

У своїй статті я буду старатися подати всі відомості, які я набув особисто, про те, як можна дістатися до університету і до військової школи, так званої по американському Р. О. Т. К., що означає „Резерв Офісєрс Трїїнінг Корпус“.

Пл. розв. Микола Кравців, Л. Ч., кадет майор з Борденівського Військового Інституту одержує від президі Товариства Синів Американської Революції, відділа Нью Джерзі, медалю РОТК за провідніший й видатні успіхи у військовому вишколі.

Після скінчення Академії Св. Юрія в Нью Йорку я виповнив і вислав аплікації до „Пратт Інституту“. По двох тижнях я отримав лист з повідомленням, щоб я з'явився до письмового іспиту.

Перший тиждень науки був т. зв. „реєстраційний тиждень“. В тому часі я поладнав усі свої фінансові, лікарські й інші справи. Цього самого тижня я записався до Р.О.Т.К. Це свого роду військова-кадетська школа, що поділяється на дві групи, про які я буду говорити пізніше. Тут хочу спеціальну увагу привертити поясненню, як можна дістатися до Р.О.Т.К. Хто має американське громадянство, то той не має

ніяких труднощів; але хто його не має, мусить; а) дістати громадянство перед номінацією на офісєра і б) мусить купити собі військовий однострій.

Я, не будучи американським громадянином, військового убрання собі не купував, а натомість дістав звільнення від оплати. Р.О.Т.К., як я перед тим сказав, це є військова школа, в якій під час 4-ох років вишколу й одного літнього, шістьтижневого військово-вишкільного табору, можна стати офісєром, звичайно поручником (другий лейтенант), Амер. Армії-Розерві. Але, якщо хтось є визначним кадетом, то можна стати також офісєром Амер. Дючої Армії.

Р.О.Т.К. поділяється на дві групи: перша група від 1-ого до 4-ого семестру і друга від 5-ого до 8-ого семестру. Кадет, що є в першій групі може дістати найвищу рангу — сержанта. Ця перша група є т. зв. пробна. Якщо комусь не подобається, то він може кожної хвилини дістати звільнення. Натомість кадет в другій групі може одержати і вищий ступінь, залежно від того, яка частина армії існує в цій школі, напр.: якщо в школі є батальйон, то найвища ранга є лейтенант-полковник, котру може мати тільки один кадет.

Тепер децю про внутрішнє життя кадетів. Вже першого тижня кожний кадет дістає рушницю, що її він мусить доглядати, як ока в лобі. Найменше раз на тиждень

ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ...

Льодові ставлігати в печері Бузулук на Криму

У східній частині Кримських гір знаходиться цікава льодова печера Бузулук з безліччю сталактитів і сталагмітів. В глибині печери є низка „льодопадів“, розташованих один над одним.

хтось, хто має сумнів, був тієї неділі у Пассайку, напевно змінив би думку і хто зна, чи не пробував би зацікавитися якось виставу на терені своєї станції. А може й цих рідків буде досить.

О-х

треба її вичистити. Це не є легка справа. Коли приходите з виврат, то рушницю треба розібрати і вичистити кожну частинку, а тих частинок є досить. Їх треба наоливити і витерти на сухо, а опісля знову складати рушницю до купи. Звичайно, коли є гарна погода, то того клопоту нема, крім вичищення зверху. Шотинжкі офіцери-кадети перевіряють кріси і виконують свою роботу сумлінно, особливо сержанти, після чого найменше 30 кадетів є карані за брудні рушниці подібно як за необголення, необстриження, брудні черевики і т. д.

Впоряд на площі без рушниць є досить легкий, але коли прийде-ся перший раз з рушницею, то буде важче. Але після довгої вправи сержанти виробляють з молодих юнаків майже справжніх вояків, а вони мають на те різні способи.

Військова теорія — це вже трудніша справа. Перший рік вчать військову історію Америки, організацію (побудову) армії, ручну зброю і загально записують за мапами. Військова історія, як всі інші історії, є цікава, але вимагає більшого знання, як звичайно. Легша справа вже із зброєю. Очевидно кожний кадет мусить вміти розібрати і зложити і знати вживання різних родів ручної зброї.

На закінчення я хотів би сказати, що дав мені Пласт, що облеглило мою військову науку. Найбільше з усього знання, яке я набув у Пласті і яке мені вийшло в користь — це впоряд і читання мап.

Американський військовий впоряд є майже такий самий, як й пластовий, за винятком кількох малих різниць. Очевидно я виключаю впоряд з рушницею. Також та сама система є вжити при читанні мап, що й у Пласті, включаючи в це частину картографії.

пл. скоб. С. Шмотолоха

З НОВИХ ПЛАСТОВИХ ВИДАНЬ

В поході. Одноднівка. Вилас Гурток УСП „Гайдамаки“ у Вінніпегу з нагоди Пластового Тижня в дні 2-9 травня 1954 р. в Канаді.

Гурток „Гайдамаки“ у Вінніпегу кожного року редагує і видає з нагоди Свят Весни спеціальні одноднівки, в яких („Вісній весно“ в 1952 р. і „Смолозиск“ в 1953 році) члени гуртка вміщують цікаві матеріали, особливо з пластового життя. В цьогорічній одноднівці „В поході“ вміщена м. ін. стаття Д-ра Ол. Тисовського „На шляху до одної ідеї“, спогад О. Коберського про Українських Січових Стрільців, матеріал присвячений транзитним ровікам, статті про переяславський договір, про колекціонування, про мандіванство, нічліги в полі та інше. Одноднівка лягостарана, хоч і видана циклопестильним способом.

МОРСЬКЕ ПЛАСТУВАННЯ В РОЧЕСТЕР (на основі листа мр. пл. гр. З. Онуфрика).

Іх є тільки шість, але всі здисциплиновані і діяльні члени залоги „Вікінг“. Під добрим, товариським доглядом кошового, сяюло своєї волі і підприємливості досягнути діла, яким можуть гордітися перед усіма залагами морського пластування в ЗДА. По-перше, в основу своєї діяльності в за-лозі поставили осигнення загально-пласто-вого знання і з мореплавання зокрема. Досягли ступеня пластуних гребів, що є першим ступенем морського пластування. Вони набули також на власність вітрильник, що його бачимо на знімку, і це був даль-ній вияв їхнього ділового підходу до справи. Христини цього вітрильника від-

Посвячення вітрильника „Вихор“ рочестер-ської залоги морських пластуних „Бікхінг“ Фото: М. Костю

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Повідомляє про такі нові пласто-ві видання:

Вийшли друком:

Цьопя Паліїв: Напрямні для річ-ного плану праці у пластових з'єд-наннях. Записки Українського Пла-стуну ч. 22 — ціна \$0.25.

Друкуються: Впоряд для пласту-нів. Записки Українського Пласту-на ч. 9. (Друге видання) ціна \$0.25.

Приготовляються до друку:

- 1) Улад Пластунів Юнаків. Ви-ховні і устроєві напрямні для зв'яз-кових і впорядників.
- 2) Пластові виховні вишкільні та-бори.

Замовляти в адміністрації „Мо-лоде Життя“ С-о Bohdan Kravciv 2011 Mt. Vernon St. Philadelphia 30, Pa. USA.

Перехід новаків до УПЮ на Святі Весни Філадельфійської Станції 2. травня 1954 Фото: ст. пл. Б. Олександрівський, ЛЧ.

булись вже рік тому. Тоді пл. З. Онуфрик писав:

„Святі Весни і посвячення вітрильника залоги морських пластуних „Вікінг“ відбу-лось в дні 27-28 червня 1953. І так в дні 27-го червня юнаки станції Рочестер зата-борували під шатрами на поліні над озе-ром Оутеріо... Складання проб, порядкування табору, ознайомлення з тереном і бу-дова ватри забрали час до 8-го год. вечора. У медію після поленої Служби Божої, відправленої о. Лонкевичем, 40 кумів і чис-ленні гості взяли участь в посвяченні чо-наві й найменованні його „Вихором“. Свіду-вак показ техніки плавби човном, стилів пла-вання, та водного рятувництва. Усе було пояснюване присутнім і так подобалося, що заохотило їх посылати на нашому вітриль-нику... Збірка, записання, іменування, наділення відзначен, знання прапорів мо-литва і свято офіційно закрито. Ми щеза-втепнілись, що згуртовані і при дбайливій співпраці можемо набрати корисних при-мет, колись може і дібємося значення. Трьох з нас були на МВК МП. Відбуваємо скордин, плаваємо човном, підготуємо молодший гурток на підготовчу залогу, та робимо заходи про перехід до УСП, курії — „Чорноморці“.

Подав М. Костю, ОХ

Молоде Життя
УПРЯД ОБСЛУГОВУЮЧІХ

„MOLODE ZHYTTIA“, Journal for Ukrainian Youth

Вилає „Пласт“, Організація Української Молоді
Published by PLAST, Ukrainian Youth Organisation, Inc. Ditroit, Mich, Pa. USA
Редареу Коасріа під проволдом пл. сен. Ієнея Темницького
168 Sherman Ave., NEWARK, N. J. USA
Загально Редакція й Адміністрація вихо-дних журналів: Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім вакації) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро“, 77 Іст Ст. Марк Пл. Нью Йорк.